

**Chương 236: Công Quốc Saint-Owan (1) - Truy
Tìm Adriana
(Số từ: 3427)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:25 PM 10/05/2023

—Nhiệm vụ của nhóm đã kết thúc.

Lúc đó là tháng 10, thời tiết hoàn hảo phù hợp với mùa thu. Trời đủ lạnh để chúng tôi mặc áo khoác đồng phục.

Trong khi quần áo của chúng tôi đã thay sang quần áo mùa đông, không thay đổi nhiều so với trước. Thay đổi lớn nhất là tất chân của các nữ sinh đã được đổi thành màu đen.

Công việc tôi phải làm cho Hội Nghiên cứu Phép thuật và quá trình huấn luyện của tôi với Ellen đã trở lại đúng hướng.

Không giống như những gì Ellen lo sợ, tôi sẽ không bận rộn đến mức không thể tập luyện.

Tôi sẽ luôn còn một chút thời gian và tôi chắc chắn nghĩ rằng việc rèn luyện bản thân là vô cùng quan trọng.

Vì thế...

Nói cách khác, tôi có thể tiếp tục tập luyện vào sáng sớm.

"Tốt."

Dù tôi đã đợi bao lâu ở sảnh chính của ký túc xá từ sáng sớm nhưng Adriana vẫn không xuất hiện. Có lẽ là do tôi đã không tập thể dục với cô ấy trong một thời gian dài như vậy. Tuy nhiên, cô ấy đã đến thăm tôi một vài lần và đã căn nhắc tôi rất nhiều trước đó.

Tuy nhiên, thời gian tôi bị thương quá lâu, vì vậy tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ không ở đó và tôi có thể phải tập thể dục buổi sáng sớm một mình, vì vậy tôi đã chạy bộ một mình.

Vì tôi đã khỏe hơn, tôi có nên nói với cô ấy rằng chúng tôi có thể tập luyện cùng nhau vào sáng sớm không?

Nhưng cô ấy sẽ nói gì với điều đó?

'Vì vậy, tôi phải?'

Tôi có thể tự mình làm điều đó, và cho đến nay, thật lòng mà nói, tôi chẳng là gì ngoài việc cản trở việc đào tạo của Adriana.

Cô ấy chưa bao giờ thực sự hứa với tôi rằng chúng tôi sẽ luôn tập luyện cùng nhau, vì vậy ngay cả khi cô ấy không xuất hiện và tự tập riêng, tôi cũng không thể làm gì được.

Nhưng làm thế nào tôi nên đặt nó?

Tôi cảm thấy hơi... thất vọng.

Cứ thế, tôi băng qua khuôn viên Temple vào mùa Thu lúc bình minh.

“Xin chào, Reinhardt! Hãy làm hết sức mình một lần nữa ngày hôm nay!”

À, Ludwig, gã năng động đó.

Có chuyện gì đã xảy ra với anh chàng đó vào sáng sớm vậy?

Cuối cùng, thà chết chứ không đi với gã đó, tôi đến ký túc xá năm hai vào buổi sáng sau khi tập luyện xong.

“Adriana đâu?”

“Ừm. Cậu đang hỏi cô ấy ở đâu à?”

Tôi thường xuyên nói chuyện với Redina vì Hội Nghiên cứu Phép thuật, nên tôi quyết định hỏi cô ấy.

Thành thật mà nói, cô ấy là người dễ bắt chuyện nhất.

Tôi đã bận rộn với nhiệm vụ nhóm cho đến lúc đó, vì vậy đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau kể từ đó.

Nhưng tại sao cô ấy lại nhìn tôi như vậy?

“...Cô ấy sắp bỏ học.”

“.....Cái gì?”

Câu trả lời của Redina nằm ngoài bất cứ điều gì tôi có thể tưởng tượng.

—Adriana đã bỏ học. ..

Có vẻ như cô ấy đã rời khỏi Temple.

Nhiệm vụ nhóm của họ đã kết thúc vào thứ Sáu, và giống như chúng tôi, họ được lên kế hoạch nghỉ ngơi tại địa điểm truyền giáo cho đến Chủ nhật, sau đó họ sẽ trở về.

Tôi được biết rằng Adriana đã xin về sớm ngay sau khi nhiệm vụ kết thúc.

Tuy nhiên, ngay khi họ quay lại Temple, Adriana dường như đã biến mất.

Điều đó chỉ khẳng định tin đồn rằng cô ấy đã thực sự thông báo cho các giáo viên về ý định bỏ học của mình.

Tôi được biết rằng cô ấy đã tham khảo ý kiến của các giáo viên về vấn đề này trong một thời gian dài.

Không nói với bất kỳ bạn học nào của mình, Adriana đã chuẩn bị rời khỏi Temple.

Tất nhiên, thật tự nhiên khi Redina ngạc nhiên về điều đó hơn tôi rất nhiều.

Trong khi cô ấy tuyên bố rằng họ chỉ là bạn tốt, Redina thực sự đi theo cô ấy như thể Adriana thực sự là chị gái của mình.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Tôi không biết..."

Cô ấy nói rằng chủ đề của nhiệm vụ nhóm năm thứ hai là 'Thoát khỏi'. Sau khi mỗi người trong số

họ bị phân tán trong một mê cung nhân tạo, mỗi người có điểm xuất phát khác nhau, họ phải vượt qua nhiều cạm bẫy khác nhau và thoát khỏi mê cung trong khi tham gia cùng các bạn cùng lớp trên đường đi.

Đó là chiến thắng của Class A, bao gồm cả Redina.

"Tôi thực sự không biết. Cô ấy chỉ... trông thực sự buồn bã trong toàn bộ nhiệm vụ."

Adriana đã nghĩ đến việc rời khỏi Temple từ lâu, nhưng điều gì đã xảy ra trong nhiệm vụ kích hoạt nó?

Redina trông như thể sắp bật khóc.

Adriana đã rời khỏi Temple mà không giải thích bất cứ điều gì với bất kỳ ai.

'Nếu ai đó mà cậu coi là một người bạn quý đột nhiên muốn trở thành nhiều hơn mức là bạn bè... Cậu phải làm gì...?'

Không lâu sau khi học kỳ hai của chúng tôi bắt đầu, Adriana đã hỏi tôi một câu như thế.

Cô ấy trông có vẻ lo lắng rõ ràng vào thời điểm đó. Có phải vấn đề cuối cùng leo thang?

Có phải đó cũng là một cái gì đó đã xảy ra trong phần rìa của cuốn tiểu thuyết gốc?

Tôi không chắc lắm. Adriana đã bị ảnh hưởng bởi tôi quá nhiều.

Tuy nhiên, vì nó có thể là một điều gì đó xảy ra bên lề câu chuyện nên tôi không thể chắc liệu nó có xảy ra do hiệu ứng cánh bướm hay không.

“Đừng bận tâm, cô có biết cô ấy có thể đã đi đâu không?”

Tôi không muốn biết tại sao Adriana quyết định biến mất khỏi Temple.

—Hôm đó là thứ Ba.

Adriana đã biến mất vào thứ Sáu ngay khi nhiệm vụ của nhóm kết thúc sau khi cô ấy trở về Temple. Cô không có nơi nào để ở lại Thủ đô Đế quốc, vì vậy nơi duy nhất cô có thể trở về là tu viện nơi cô sinh ra và lớn lên.

—Tu viện Artowan của Công quốc Saint-Owan...

Cô ấy đã nói với tôi rằng đó là nơi cô ấy đã sinh ra và lớn lên trước đây.

May mắn thay, Công quốc Saint-Owan cách thủ đô không quá xa; nó là nhà của cả Harriet và Adriana. Sau buổi học ngày thứ Ba, tôi lao ra khỏi Temple. Tôi không chắc liệu mình có thể đến được Công quốc Saint-Owan vào ngày hôm đó hay không.

Nếu phải mất hơn một ngày...

...Tôi sẽ xoay xở được bằng cách nào đó. Cuộc họp của ủy ban kỷ luật vẫn đang bị hoãn, nhưng tôi có thể thoát khỏi việc trốn học một ngày với một điểm khen thưởng của mình!

Nếu ủy ban kỷ luật đưa ra hình phạt nặng hơn cho tôi vì đã vi phạm quy tắc như vậy trong thời gian tôi tự kiểm điểm...

Tôi sẽ không có gì để nói.

Ông Epinhauser chắc chắn sẽ ngăn tôi nghỉ học.

Có một số cổng dọc siêu lớn nằm khắp thủ đô.

Tôi hỏi Harriet một số câu hỏi trước khi ra ngoài.

"Tu viện Artowan? Ở đâu thế?"

Harriet dường như không biết nó ở đâu. Rất cuộc, là tiểu thư của Đại công quốc, cô ấy không thể biết hết mọi tòa nhà trong lãnh thổ của mình.

Vì vậy, tôi đã đến thủ đô Arnaca của Công quốc Saint-Owan, sử dụng một cổng dịch chuyển siêu lớn. Thật là may mắn khi tôi chỉ cần một lần chuyển.

"Vượt qua."

Khi tôi bước vào cổng dịch chuyển siêu lớn, tôi đã có một suy nghĩ.

Có một số trong số Cổng ở thủ đô, vì vậy người ta phải sử dụng chúng ngay lập tức, điều đó thật tiện lợi.

Thủ đô có phần đặc biệt. Ở các thành phố khác, người ta phải đợi vài ngày để sử dụng một trong những cổng đó, bạn biết không?

Vì vậy, tôi có thể đi qua nó ngay lập tức, nhưng tôi sẽ phải đợi vài ngày để sử dụng cổng để quay lại,

phải không? Lúc đó tôi thậm chí còn không có Biểu tượng hoàng gia hay bất cứ thứ gì tương tự bên mình, phải không?

Tôi sẽ không bỏ lỡ một ngày nào, tôi có thể bỏ lỡ cả tuần, phải không?

Tôi không thể làm điều này bây giờ, phải không?

“A, A a?”

Nhưng cơ thể tôi đã bị hút vào cổng dịch chuyển siêu lớn.

Khi tôi nghe tin Adriana đã biến mất, tôi đã quá sốt ruột để tìm cô ấy.

Tôi cảm thấy như...

Tôi đã không nghĩ mọi thứ đủ tốt.

Adriana, người đã từng thờ dài về khả năng Olivia có thể bỏ Temple, đang làm chính xác điều đó.

Nói rằng người ta không bao giờ có thể biết những gì một người có thể trải qua sẽ áp dụng hoàn hảo cho tình huống đó.

Dù sao, tôi đã đến một nơi mà tôi không nghĩ rằng mình sẽ phải đến thăm cho đến ngày hôm trước.

Tôi nghĩ rằng nếu tôi từng đến nơi đó, đó sẽ là vì Harriet chứ không phải vì Adriana.

Khi tôi ra khỏi cổng dịch chuyển, tôi chỉ đơn giản là ngạc nhiên trước khung cảnh chào đón tôi.

—Arnaca, thủ đô của Công quốc Saint-Owan, được biết đến với Ma thuật phát triển cao.

Nó không hoành tráng như Thủ đô Đế quốc, nhưng nó vẫn là một thành phố tuyệt vời.

"Đây là gì?"

Tôi không thể ngậm miệng khi nhìn thấy sự rộng lớn của thành phố và tòa lâu đài cao sừng sững ngay giữa nó.

Khu vực xung quanh hoàn toàn bằng phẳng, nhưng có một ngọn núi cao chót vót ở ngay giữa.

Sau đó, có Cung điện dường như đã bị cắt ra khỏi một nửa ngọn núi.

Nó có vẻ kỳ lạ và choáng ngợp đến nỗi tôi đã tự hỏi làm thế nào mà một thứ như thế lại có thể xảy ra.

Một Cung điện màu trắng được chạm khắc trên một ngọn núi...

Đó là nơi Harriet thỉnh thoảng nhắc đến.

—Cung điện Trắng, Arnaria.

Đó là một Cung điện đẹp và tráng lệ có vẻ choáng ngợp, nhưng vẫn thanh lịch.

"Dang, nếu họ có thể làm những việc như thế, họ có thể đã cho tôi một số tiền."

Tôi biết rằng Công quốc Saint-Owan có thể sánh ngang với một Đế chế cỡ trung bình, nhưng tôi không biết nó lại ở mức độ đó.

Như tôi đã nhận ra khi chúng tôi ở Lâu đài cổ Epiax, Harriet không chỉ sống trong một biệt thự bình thường mà còn trong một Cung điện lớn.

Giống như có một khoảng cách rất lớn giữa một căn hộ nhỏ và một biệt thự, có một khoảng cách giữa biệt thự và Cung điện.

Cái sau thậm chí còn khác biệt nhiều hơn.

Bất kể địa vị của một người cao đến đâu, miễn là một sinh viên ở Temple, điều đó không thực sự thể hiện. Rất cuộc, chúng tôi đã học trong cùng một môi trường, ăn cùng một món ăn, học chung một phòng học và gặp nhau hàng ngày như thể đó chỉ là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, nhìn thấy Cung điện có vẻ khổng lồ đó ngay cả từ xa đã được mở mang tầm mắt.

—Harriet...

—Harriet thực sự là một Công chúa...

Tôi cảm thấy hơi... tiếc.

Tôi quyết định rằng tôi sẽ... bạn biết đấy... tử tế hơn với cô ấy một chút khi tôi quay lại.

Nếu một người lớn lên ở một nơi như thế, lớn lên với thái độ coi thường mọi người xung quanh, thì đương nhiên người ta sẽ trở nên khá hư hỏng và thô lỗ.

Không có gì lạ khi một đứa trẻ như cô, người đã được đối xử hết sức cẩn thận như một kho báu quý giá, lại khóc chỉ vì má cô bị chạm vào.

Càng ngày tôi càng thấy Arnaca và Arnaria đẹp biết bao...

Tôi càng nhận ra rằng Harriet đã phải chịu đựng biết bao nhiêu và điều đó hẳn đã khó khăn như thế nào đối với cô ấy.

Ngay cả như vậy...

Nhờ sự cố gắng chăm chỉ của mình, Đồ ngốc của chúng ta đã trở nên dễ thương hơn rất nhiều.

Tôi quyết định tạm dừng đánh giá mới của mình về cô ấy trong lúc này. Tôi tò mò muốn biết bên trong Arnaria trông như thế nào, nhưng tôi không có gì để làm ở đó. Tuy nhiên, tôi không chắc liệu Harriet có thể đưa tôi đến thăm nó sau này hay không.

Tôi cần tìm Tu viện Artowan.

Thật không may, Tu viện Artowan không nằm ở thủ đô của Công quốc.

Có vẻ như tôi thực sự phải bắt đầu tìm kiếm cô ấy mà không có chút manh mối nào. Nếu mọi thứ diễn ra như vậy, tôi chắc chắn rằng mình sẽ không quay lại vào ngày hôm sau.

May mắn thay, Tu viện Artowan không nằm ở một ngôi làng nông thôn nào đó không có cổng dọc.

Nếu đó là trường hợp, điều đó sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

Tôi tìm thấy vị trí của nó bằng cách hỏi tại một Nhà thờ Towan mà tôi quyết định dừng lại.

Tôi đến Elsion, một thành phố lớn khác nằm ở Công quốc Saint-Owan, sau khi đi qua một cổng dịch chuyển cỡ trung bình ở Arnaca. Tôi không chắc đó là loại thành phố nào, nhưng chắc chắn nó rất lớn.

Không có những thứ như bàn thông tin ở đó, vì vậy tôi phải hỏi lại ngay khi đến đó.

Các chuyến tàu mana chỉ tồn tại ở Thủ đô Đế quốc, vì vậy tôi phải đến đó bằng cách đi bộ hoặc bằng xe ngựa.

Đó là những phương tiện giao thông duy nhất trong thành phố đó.

Nhưng không phải ít nhất cũng có thể thiết lập một chiếc xe điện hay cái gì đó sao?

“.....”

Vì vậy, sau khi tìm ra vị trí của Tu viện Artowan, tôi chán nản đứng dậy.

Một tu viện không giống như một nhà thờ. Đó không phải là nơi mà các tín đồ thường lui tới.

Nó dường như nằm bên ngoài ranh giới của thành phố. Do đó, sẽ mất nhiều thời gian để đến đó, bất kể tôi quyết định đi xe ngựa hay đi bộ đến đó.

Đó là khi tôi chợt nhận ra rằng mình đang thực sự sống ở một nơi thực sự tốt đẹp.

—Tàu mana...

Các chuyến tàu mana thực sự là một phát minh tiện lợi...

Với những suy nghĩ đó bay qua tâm trí, tôi bắt đầu bước đi một cách siêng năng.

Tôi không đi xe ngựa; Tôi thậm chí còn không biết tìm một chiếc ở đâu, và tôi chỉ lãng phí thêm thời gian nếu chỉ tìm kiếm nó.

Tôi khá tự tin vào sức chịu đựng của mình, vì vậy tôi đi bộ qua các con phố của Elsion với tốc độ nhanh hơn một chút, rời khỏi thành phố.

Tôi men theo một con đường dẫn ra ngoại ô.

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình sẽ lang thang ở ngoại ô thành phố lớn đầu tiên của Công quốc Saint-Owan cho đến sáng hôm đó.

Ngày đã tối vì khoảng cách quá xa. Trong khi không có ánh sáng mặt trời, tôi không gặp vấn đề gì trong việc phân biệt môi trường xung quanh nhờ ánh trăng và tầm nhìn ban đêm mà [sức mạnh siêu nhiên] của tôi có thể ban cho tôi.

Tôi tự hỏi mình sẽ làm gì nếu gặp một tên cướp hay gì đó, nhưng tôi đã có Tiamata. Mặc dù đó là một thanh Thánh kiếm, nhưng nó có khả năng cắt xuyên người một cách dễ dàng.

Đáng lẽ không có vấn đề gì, ngay cả khi tôi gặp một con, bởi vì tôi có thể giết chúng.

Tôi cảm thấy mình ngày càng trở nên xa lạ với chính mình khi bắt gặp mình có những suy nghĩ vô tình như vậy.

Ngay cả việc đi bộ vài km với tốc độ khá nhanh cũng không phải là vấn đề đối với thể lực của tôi. Tôi cũng không bị thương nữa.

Tôi đã trở thành một con người hoàn toàn khác, nói một cách định tính, so với tôi trong học kỳ đầu tiên.

Người đóng góp nhiều nhất vào đó là Ellen, tiếp theo là Adriana.

Tuy nhiên, nếu chúng tôi xem xét người đã giúp tôi trước, đó sẽ là Adriana.

Tôi là kiểu người mà không ai có thể nhìn nhận theo hướng tích cực. Tôi đã sử dụng những phương pháp hèn nhát và đáng xấu hổ để khiến senpai của mình phải từ chức sau khi tôi bị đánh.

Và Adriana đã cố gắng nói chuyện với tôi, mặc dù tôi dường như chẳng có gì khác ngoài rắc rối.

Và cô ấy thậm chí còn giúp tôi chiến đấu trong trận quyết đấu mà tôi đã liều lĩnh đồng ý.

Mặc dù lý do tôi đưa ra cho cô ấy để hành động như vậy là nếu tôi không đi xa đến mức đó, các

bạn cùng lớp sẽ bắt nạt tôi vì tôi là một kẻ yếu đuối.

Adriana là người thậm chí sẽ đưa tay ra với một người mà tốt hơn hết là đừng chạm vào như tôi.

Cô ấy là người đầu tiên giúp đỡ tôi.

Cô ấy tiếp tục luyện tập với tôi và không ngừng giúp tôi trở thành một người có thể được mô tả như một con người.

Cô ấy đã giúp tôi trước cả Ellen.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi thực sự muốn biết tại sao Adriana lại phải rời Temple một cách đau đớn như vậy.

Tôi có thể nhìn thấy một tòa nhà trên đỉnh đồi ở cuối con đường từ xa.

Không có tòa nhà nào khác xung quanh, vì vậy tôi chắc chắn rằng đó là Tu viện Artowan.

Thuật ngữ “lâu đài cổ” phù hợp với nơi đó hơn nhiều so với Epiax.

Epiax như một Cung điện được xây dựng theo phong cách kiến trúc lộng lẫy và tinh xảo nên không hề có cảm giác thô cứng, gồ ghề. Tất nhiên, khung cảnh của khu vườn tuyết bao quanh nó đã tạo cho nó một bầu không khí u ám và kỳ quái.

Về ngoài đồ sộ nhưng căn cốt của tu viện trước mắt tôi dường như phản ánh lối sống khổ hạnh của những người sống trong đó.

Các tu sĩ sống trong các tu viện khác với các linh mục sống trong các nhà thờ bình thường, mở cửa cho công chúng.

Họ là những người chỉ tập trung vào các hoạt động tôn giáo và tu luyện của chính họ hơn là cách họ xuất hiện trước công chúng. Họ là một cộng đồng gồm những người trung thành đi theo con đường tôn giáo của riêng họ trong khi vẫn giữ khoảng cách với thế giới trần tục.

Tu viện là nơi các nữ tu và tu sĩ như vậy sinh sống.

Adriana đã lớn lên trong Tu viện Artowan.

Vì vậy, nó sẽ là một tu viện, để nói chuyện.

Điều đó có nghĩa là...

-Đây là khu vực không dành cho nam giới.

"Không chờ đã!"

-Chúng tôi sẽ không bao giờ mở cửa cho cậu.

Đàn ông không được phép đặt chân vào tu viện.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading